

rettet, mod selve Autoritetsprincippet. Thi han har udtalt: Autoriteten virker som Magt ved sin blotte Eksistens, ikke ved Grunde. Ethvert alvorligt Forsøg paa at begrunde Autoritetsprincippet er eo ipso at give det Dødsstødet. Hvis man var gaaet ud paa at finde det mest fornødrende og fordummende af alle Principper paa Jord, havde man ikke kunnet komme til noget andet end dette Princip. Derfor gjaldt det om at sætte Autoritetens Problem under Debåt. Han har endvidere udtalt det stolte Ord, at Ordet „Tænker“ betyder som oftest Kætter, — men nu har vi altsaa set, at, om jeg saa maa sige, Fløjten faar en anden Lyd, naar Brandes' Disciple staar overfor nye Tanker og frie Tanker. Saa er det pludselig saaledes, at naar Dr. Simonsen begaar Kætteri, skal Kætteriet forfølges i Professor Brandes' Navn og for hans Skyld. At man dyrker Helgener, døde Folk, om hvilke der kan foregaa Sagdannelser, er forstaaeligt, men at man dyrker levende, er, om jeg saa maa sige, lige ved at være modbydeligt. Navnlige naar man til Forsvar fremhæver al den Skade, der skulde være sket Georg Brandes ved, at han ikke i sin Tid blev ansat ved Københavns Universitet, saa er det noget, som ikke kan sammenlignes med det, her er sket; at tale fik han Lov til, noget andet er det, om han fik Embede: at rage denne sidste, rent økonomiske Sag sammen med den rent aandelige om Talefrihed, forekommer mig ganske absurd. I øvrigt er Brandes jo avanceret smukt paa Autoritetsstigen, han er blevet Kommandør af Dannebrog, han har Fortjenstmedaillen med Krone, i dette Øjeblik lyser Symbolerne paa den kristne Kirke, paa Tronen og Alteret, fra hans Bryst, han er blevet Professor, oven i Købet kommet i 3die Rangklasse Nr. 9 sammen med de rigtige Universitetsprofessorer. I Nr. 8 er Generalkrigskommissæren, dertil har han endnu ikke hævet sig, men hvad han ikke er, kan han jo blive. Den Tilfredsstillelse har han i hvert Fald at have Rang bl. a. sammen med Provst Fenger og Domprovsten i Roskilde. Naar altsaa en Mand har gjort denne Karriere og saaledes er blevet hævet op i den borgerlige Autoritetsfære, manglede det blot, at vi andre skulde finde os i, at Ytringsfriheden for

hans Skyld og i hans Navn skulde krænkes paa selve Københavns Universitet. Og det er det, jeg synes, man maa forstaa, at her gælder ikke det, som den højtærede Minister sagde, at een Svale gør ingen Sommer, men her gælder noget helt andet, nemlig det, at man skal passe paa, naar en Udvikling gaar om Vinkelspidsen. Vinkelspidsen er altid et enkelt Punkt, men i det Øjeblik en Udvikling er bøjet om dette Punkt, gaar den rask i en helt modsat Retning af den, som hidtil har været den ledende, altsaa i dette Tilfælde Princippet: Frihed for Loke saavel som for Thor, altsaa Frihed for den Sandhed, som forarger Per og Povl og Christen og Mads. Naar der drejes om Vinkelspidsen, maa vi i samme Øjeblik slaa ned paa det første Udslag og sige: dette er symbolsk, her gælder det om at stande en Tendens i Opløbet og faa kvalt Tyranniet i Svøbet.

Der tales til Undskyldning saa meget om Ungdom, det minder mig om det kendte Eventyr hos H. C. Andersen, hvor Eventyrets lille Dyr kommer i Besøg hos Ørentvistene, og der bliver en anden hellig Lov, ikke Ytringsfrihedens, men Gæstefrihedens hellige Lov paa afskyelig Maade krænket, idet den moderlige Ørentvist giver de smaa Unger Lov til med deres smaa Halegaffer at trække det lille Dyr i Skæget, og saa siger Moderen undskyldende — hvor jeg genhørte Klangens heraf i, hvad det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) sagde — : De finder da ogsaa paa alt, de Smaaskælmer — og saa dunstede hun af Moderkærlighed. Saaledes hørte man ogsaa det ærede Medlem fra Langeland tale om Studenterne: De finder da ogsaa paa alt, de Smaaskælmer —, og i samme Nu stod En Dunsten af Brandes-Klikken lige i Næsen. Men de unge Mennesker, som forleden peb paa Københavns Universitet, ønsker dog vel ikke selv at blive betragtede som rene Gadedrenge; de maa vel selv mené, at de ikke behøver denne Undskyldning: Herregud, disse Børn, hvad kan de gøre ved det. De maa dog selv tro, at de er modne Mænd, som møder op i Kraft af noget helligt, noget, de vil have frem. Nuvel, saa maa det være, som det stod paa Indbydelsen — det er oplyst af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) — at „den, som